KUPO
(Avsedd för betalnin

Å postgiro-konto nr*) 5

Tydliga siffr

Inbetalt
Avsändarens nam

Inbetalningsdag:
Meddelande till bet
.... ex. av Ljusg
Mongoliet à 2 kr
Missionsoffer ...

Meddelande till betalningsr

För att undvika felexpediering anhåller redaktionen om namn och adress även här: (Skriv tydligt).

Titel eller yrke .....

Namn .....

Bostad .....

nr 2380 J. M., Karlskrona 3 kr; nr 2381 E. N., Klippan 5 kr; nr 2382 K. A., Kvidinge 8 kr; nr 2383 M. S., Kisa 3 kr; nr 2384 J. D., Karlskoga 3 kr; nr 2385 A. J., Kvidinge 25 kr; nr 2386 M. S., Linköping 3 kr; nr 2387 M. M., Lagmansholm 10 kr; nr 2388 C. G., Lerum till hem- och utresor 3 kr; nr 2389 A. E. E., Ljungby 5 kr; nr 2390 H. L., Maj 8 kr; nr 2391 A. P., Mariestad 8 kr; nr 2392 S. R., Nyland 8 kr; nr 2393 E. A., Strövelstorp 8 kr; nr 2394 A. P., Stjärnarp 3 kr; nr 2395 A. F., Töre 3 kr; nr 2396 H. J., Ulricehamn 3 kr; nr 2397 V. R., Visseltofta 3 kr; nr 2398 S. Z., Vejbystrand 2 kr; nr 2399 M. W., Västerås 3 kr; nr 2400 M. W., Västland 10 kr; nr 2401 K. M. A:s syförening i Vimmerby till hem- och utresor 40 kr; nr 2402 G. G., Överum 18 kr; nr 2403 E. L., Örebro 5 kr; nr 2404 A. A., Stockholm 8 kr; nr 2405 »C. E. T.», 20 kr; nr 2406 A. H., Stockholm 5 kr; nr 2407 R. K. Å., Stockholm 5 kr; nr 2408 E. L., Stockholm 3 kr; nr 2409 B. E., Stockholm 8 kr; nr 2410 A. R., Stockholm 3 kr; nr 2411 M. O., Stockholm 8 kr; nr 2412 E. C., Stockholm 5 kr; nr 2413 M. N., Stockholm 2 kr; nr 2414 K. T., Äppelviken 10 kr; Kollekter och gåvor gm Joel Eriksson dec: Trädet 48:10, insamlat gm D. S., vid mongolafton från vänner i Trädet, Humla, Blidsberg, Möne, Vånga och Kärråkra 337 kr, V. A., Floby 50 kr; Fröjered 55:38, Fridene 77:45, Hjo 30:35, N. Fågelås 23:85, J. J., Hjo resebidrag 10 kr; Karlskoga 25:59, Kristinehamn 96:78, M. Ö., Bollsta bruk 10 kr, Sunne 93:31, Torsby 37:80, Onämnd, Torsby 100 kr, Forshaga 25:45, Ulvsby 16:26; Kollekter och gåvor gm Annie Eriksson: Syföreningen i Hovslätt 31 kr, Hovslätt 47:22, Mongolernas vänner, Jönköping, till V. Almquists underhåll 229 kr, Ett löfte till Herren C. G. S. 100 kr, I st. för blommor v. Ebba S., Jönköping, bår 5 kr, E. R., Jönköping julgåva till V. Almquist 5 kr; Till Vivan Almquists hemresa: R. H., Jönköping 15 kr, H. R., Jönköping 5 kr, M. o. E. A., Jönköping 31 kr, J. A., Jönköping 10 kr, A. P., Jönköping 19:10, E. P., Hovslätt 5 kr, A. P., Vaggeryd 5 kr; F. A., Byarum 5 kr; A. J., Norrahammar 75 kr; Kollekt Skillingaryd 130 kr, Sm. Taberg 126:35, Eket 103:31, E. H., Jönköping till V. Almquists hemresa 20 kr, G. A., Jönköping till d:o 10 kr; Mullsjö 19:40, H. T., Mullsjö, resebidrag 10 kr; Dalum 31:55, Åsarp 250:52, Mongolernas Vänner, Uppsala, spbm. 64:70, H. O., Uppsala 2 kr; »Ett tack» A. A., 5 kr;

Forts.

Varmt tack till varje givare!

»Hedningarna, som du har gjort, skola alla komma och tillbedja inför dig, Herre, och skola ära ditt namn.» Ps. 86: 9.

Ljusglimtar från Mongoliet

— 27:de årgången —

ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.

Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Prenumerationspris kr. 2: — per år.

Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1946

76391

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 3 | EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm | Mars 1946

Så viktigt är det.

En svensk kinamissionär berättar i ett brev från Peking, nyligen anlänt till Sverige, att han, till följd av strapatserna därute, genomgått mycket svåra lidanden. Hemska sjukdomar och inbördeskriget ha helt brutit ned hans krafter, och ofta har han varit nära dödens port. Han har svåra hjärtattacker, som hota hans liv.

Och dock är det icke detta, som oroar honom mest. Det är det, att han hos en del av sina kamrater märkt en tendens att ge upp, att förlora hoppet, så att de sagt sig vilja lämna fältet för alltid. »När jag hör sådant känns det, som om mitt hjärta ville brista. Gud, sänd nya missionärer.» Och själv räknar han det som en nåd att få fara ut på nytt, sedan han i hemlandet hämtat nya krafter.

Samtidigt som denne missionär fått lida så mycket, har verket på hans missionsstation gått kraftigt framåt, och många har slutit sig till församlingen därstädes.

Inför dylika skildringar gör man den reflektionen:

Så viktigt är det i Guds ögon, att de okunniga skarorna nås av evangelium, att han icke skonar sina egna, högt älskade sändebud, missionärerna, från svåra lidanden när den stora uppgiften för det med sig. Han skonar dem gärna, men — uppgiften framför allt!

Så viktigt är det alltså i Guds ögon, att själarna därute skall få höra evangelium.

De aktade på Guds syner.

Av missionär *Elsa Bengtsson.*

Under min bibelläsning förliden jul mötte jag ett ord, som grep mig och följde mig. I 2 Krön. 26:5 står det: »Han aktade på Guds syner.»

»Guds syner» — det är något oändligt stort, något höjt över vardagen, ja, höjt över timligheten. De orden föra till oss något av härlighet och evighet. Vi se i ödmjuk tacksamhet, hur Gud för dödliga människor in i eviga sammanhang. Vem var mannen, som blev delaktig av denna gåva? Sakarja hette han. Det är icke mycket annat man vet om honom. Man vet bara, att han var en profet samtida med konung Ussia. Han är alltså icke profeten Sakarja, som levde efter fångenskapen och vars bok vi ha i vår bibel. Genom denna enda vers om honom i 2 Krön. få vi veta det väsentliga om hans liv och livsföring: »Han aktade på Guds syner.» Det är ett gott eftermäle. Gud give, att det kunde sägas om dig och mig!

Världen har haft många av dessa, om vilka det kunnat sägas: »De aktade på Guds syner.» Julevangelierna tala till oss om dem. Herdarna på ängen utanför Betlehem såg en syn från Gud. De aktade på synen. Den ledde dem icke till något, som såg märkvärdigt ut för vanliga ögon, men för ögon, som lärt att »akta på Guds syner», var det ett under.

Trettondagens text talar också till oss om människor, som aktade på Guds syner. De träda fram ur det stora folkhavet, den stora hednavärlden, dessa, de visa från österlandet. Den syn, de sett, hade för alltid märkt dem. Den hade givit dem något, som gjorde dem ensamma och oförstådda. Synen kallade dem, och de lämnade allt för att gå stjärnevägen. Det var oerhört. Det var mot allt förnuft. Men de, som sett Guds syner, resonera icke med förnuftet. Paulus säger: »Jag rådförde mig icke med kött och blod.»

Den synen kanske medför lidande. En indiamissionär, Amy Charmichael säger: »Det hjärta, som valt att följa den Korsfäste, har inget löfte om ett lätt liv.»

Vad hade dessa människor för inverkan på sin omgivning? Det står om den konung, som var Sakarja samtida, att han fruktade Gud, så länge Sakarja levde. De som akta på Guds syner bli stöd för sin omgivning.

Få vi icke också tro, att de vise männen blevo till välsignelse för dem, de mötte? Vi läsa ju om, hur människor drevos att forska i Skrifterna för deras skull. De aktade på Guds syner — de blevo till stöd och till välsignelse.

Vad var det, som gjorde, att de framför andra i sin samtid fingo skåda Guds syner? I Jes. 35: 15—17 läsa vi en del av svaret: »Den, som vandrar i rättfärdighet och talar vad rätt är — den, som tillstoppar sina öron för att icke höra om blodsgärningar och tillsluter sina ögon för att icke se, vad ont är — dina ögon skola skåda en Konung i hans härlighet.» Uppmärksamhet på konungen utesluter uppmärksamhet på andra ting. Tiden med Gud måste tagas från något annat. Gudomliga gåvor kan mottagas endast av dem, som hava beredda hjärtan.

»He heard a voice, they could not hear.
That would not let him stay.
He saw a hand, they could not see.
That beckoned him away.»

»Han hörde en röst, de hörde ingenting.
Det tvang honom att gå.
Han såg en hand, de sågo ingenting.
Det förde honom bort.»

En gång skall vi få se synernas syn — »Herren kommer med alla sina heliga». Då skall ingen ångra lidandet och ensamheten, där han gick mot allt förnuft, emedan han icke kunde vara ohörsam mot den himmelska synen.

"Jag skall leda dem"...

Av missionär *Annie Eriksson.*

»Jag skall leda dem, där de gå bedjande fram.» Ofta kommer detta Guds ord ur Jes. 31 så levande till mig, särskilt då tankarna ilar dit ut till våra kära kamrater i Peking och till våra vänner på steppen, som lämnats så ensamma. Hurudana förhållandena än äro i dessa svåra prövningens tider, är det en trygghet för oss att veta, att *Han leder dem,* som söka hans viljas väg.

Under våra år därute ha vi många gånger sett Guds underbara ledning både i sjukdom, nöd och trångmål såväl som vid uppgandet av arbete vid nya stationer. Jag kommer nu särskilt att tänka på, huru underbart Gud ledde oss vid öppnandet av Hatt in Sum.

Det var en sommar för snart tjugu år sedan. Vi arbetade då vid Hallong-Osso. En dag kom bland alla andra besökande en man från gränsen till Sunnit och bad om hjälp för hustrun, som var svårt sjuk. Hennes fot var illa söndervärkt, full av varhärdar och fistelgångar. Under ett par år hade den sjukas anförvanter sökt hjälp hos mongolläkare och präster, som behandlat henne, men allt hade varit lönlöst. Så hade de fått höra om sjukvårdsarbetet vid vår station, och nu kom man och bad Joel följa med hem. Eftersom vi hade missionsbilen, följdes vi åt till hans hem. På vägen dit hade jag en förnimmelse av, att Gud hade någon särskild mening med denna resa; kanske han ville vi skulle öppna arbete här.

Då vi kommit fram till tältet och druckit te samt undersökt den sjuka kvinnan som led så oerhört, föreslog vi att hon skulle följa med oss hem för att få ordentlig vård. Medan vi sedan samtalade om Jesu Kristi kärlek till dem och berättat om varför vi svenskar hade kommit till Mongoliet, sade husfadern: »Här bredvid ligger ett övergivet tempel, som Ni nog skulle få köpa billigt; så kunde Ni uppta missionsarbete här och hjälpa de många sjuka här i trakten. Här möts tre provinser, och här skulle vara en lämplig plats att samla folk.» Vi diskuterade denna plan en stund, och medan den sjuka gjordes i ordning för resan, tog Joel oss med upp till det lilla templet, som vi ville bese. Det var ett stort rum lagom till samlingslokal. Bara tanken på att få

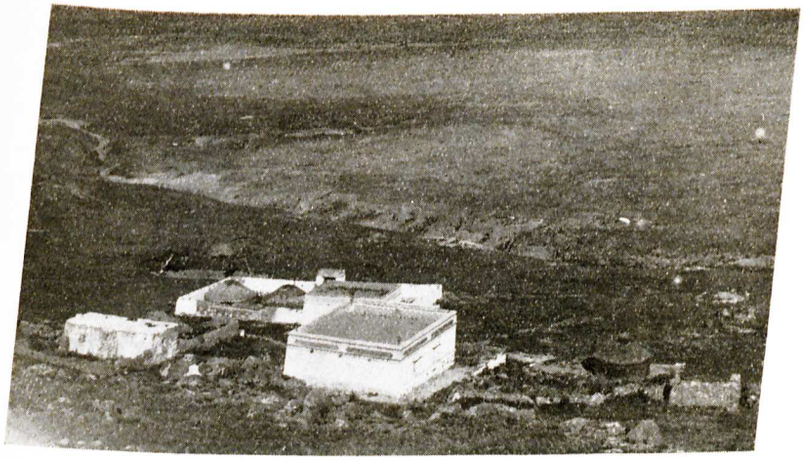

Templet Hatt in Sum innan det blev missionsstation.

förvandla ett avgudatempel till ett Herrens tempel var mycket tilltalande. Vi beslöto att ta denna sak till vårt böneämne.

Den mongol vi gästat erbjöd sig att sätta sig i förbindelse med de lamapräster, som hade övergivit templet. Om någon vecka fingo vi ett erbjudande att få överta det lilla templet för 110 dollar (kinesiska). Affären gjordes upp, men sedan var det många svårigheter, innan vi fingo komma dit. Både Sunnitprinsen och hövdingarna i vår provins sökte hindra oss att överta lamatemplet och bygga en missionsstation. Men Gud ingrep den ena gången efter den andra och gjorde deras planer om intet.

En vacker sommardag stämde kamraterna från Goltjaggan och vi från Hallong-Osso möte där. Vi hade ju en hel del att överlägga om angående arbetet. Natten skulle vi tillbringa i templet, vilket ej var så trevligt. Ännu minns jag, huru vi alla hjälptes åt att få litet rent på det smutsiga golvet, där vi skulle lägga ut våra bäddkläder och få ut den unkna luft, som alltid finns i de mörka, dystra avgudatemplen. Sedan sa' Bantji: »Ja, nu måste vi bedja och sjunga mycket, så att alla de onda mörkrets makter som bott här, blir utdrivna, och så inviga platsen till Jesus-Gudens ära.»

Sedan vi flyttat dit upp, ha vi många gånger sett, huru underbart Gud lett oss. Dessa erfarenheter gör, att vi tro att Gud också nu är med de våra därute i ensamheten och prövningarna. Vi här hemma får ej slöa till och förtröttas i förbönens heliga tjänst. Det gäller att stå på vakt för våra käras andliga väl, så

att fienden ej får skada och hindra det Guds verk, som är påbörjat.

Och bed jämväl för arbetet här hemma och för alla som går och väntar på att få resa ut.

»Förtröttas ej, om hjälpen synes dröja
Och nöden stiger — o, var stilla blott
Och hör ej upp att bönens armar höja
Till den, vars godhet förr du röna fått.»

Hedningarna dö — vad göra de kristna?

Nitton hundra år av fåfäng väntan.

Av mongolmissionären *Folke Boberg.*

Vi slogo en dag läger i Sirra Burr (Gula kärret). Vi satte upp vårt tält på en liten grusås, från vilken vi kunde se ut över hela den stora, bördiga dalgången. I flera år hade vi bett, att Gud skulle öppna detta distrikt för evangelium. Här finnes ett antal lantbruk, som konstbevattnas från kraftiga källor. Dessutom träffar man här på träd, vilka man ej finner på stäppen. På sommaren beta tiotusentals får, getter och annan boskap på dalens grönskande ängar. Här växer också ett visst slags långt gräs, som står kvar över vintern och även under snötiden tjänar som mager föda åt korna.

I själva dalgången ligga femton mongolhem, och det finns lika många kinesiska lantbrukare. Mongolerna äga den uppodlade jorden, men de äro herdar och vilja icke idka jordbruk själva. Kineserna betala sina arrenden med penningar, hö, vete och hirs. Bland sanddynerna väster om dalgången och på slätter och åsar norr och öster om densamma bo omkring fyrtio mongolfamiljer. Näst efter Wangiefu är detta den tätast befolkade orten i Alashan khorso.

Just som vi anlände hit, blåste det upp en förskräcklig sandstorm, som våldsamt och oavbrutet fortsatte i fyra dagar. För att hålla tältet vid marken måste vi draga fyra långa rep från tältstängerna till kraftiga pluggar i marken. Sandfyllda säckar placerades på tältets fåll runt omkring för att hindra det från att slitas sönder. Sand och damm trängde in och klibbade sig genom svet-

Utanför ett mongolhem.

ten fast vid våra kroppar. Efter en stunds vila och ostadig sömn hade man tjocka lager sand och damm i öron, ögon, näsa och mun. Att laga mat i sådant väder var det största problemet. Det var omöjligt att göra eld på marken. Vi försökte laga mat på ett övertäckt primuskök mellan två lådor i tältet. Fastän man gjorde sitt bästa att hålla kokkärlets lock tätt tillslutet, kom det sand in. När sedan maten kom i skålen, fick man den uppblandad med sand och damm, hur man än bar sig åt. På den fjärde dagen kände vi det, som om vi ville gråta. Vi voro trötta och utpinade av blåsten. Vi voro hungriga, men ville icke äta.

En dag — en söndag — hade vi möte för sex mongoler. Det blev en minnesrik upplevelse.

Aldrig förr hade ett Herrens vittne besökt denna dalgång. Vi voro överfulla av himmelsk glädje. Vi hade ett budskap till detta folk från honom, som dog för dem för nitton hundra år sedan, att han ville frälsa och frigöra dem för tid och evighet. Det första en missionär gör, när han kommer till en ny plats, där evangelium aldrig har predikats, är att böja sina knän och be om förlåtelse för att vi ej förut ha bringat glädjens budskap till människorna där. Vi bedja Gud förlåta den kristna kyrkan för hennes försumlighet att efterkomma Jesu befallning att predika evangelium till jordens ände.

I nittonhundra år ha generationer levat och dött i synd och mörker utan att ens få höra namnet Jesus. De flesta av dem ha många gånger sett upp mot den blå himmelen och suckat och ropat efter hjälp och frigörelse. De ha jämrat sig i alla dessa år i andligt mörker. I deras väntan ha de gjort sig gudar, som de

tillbedja. Tusen och åter tusen ha dött med det rop, som jag hört från ofrälsta döende mongoler: »Vad skall jag hålla i? Hur går det med mig? Vem skall frälsa min själ? Jag är full av ångest.»

Som vi lågo bedjande, tänkte vi: Vad har kristenheten gjort, medan folket dött i sin synd? Kyrkan hade bråttom att strida om makt och yttre inflytande men hade ingen tid att ge för ofrälsta människors räddning. De kristna ha diskuterat, huruvida Jesus vore Guds Son eller blott en fullkomlig, exemplarisk människa. Jag önskar, att de i stället hade gått till missionsfältet med budskapet om Jesu frälsning. Hundratals böcker ha skrivits om dopet. Om dessa män i stället hade gått ut på missionsfältet och använt energi, förmåga och penningar till att trycka och sprida millioner bibeldelar med Jesu enkla, glada budskap bland de sextio millioner i Centralasien, som till dato icke hört frälsningens budskap, skulle tusentals av dessa ha blivit frälsta och räddade för evigheten.

O, att de kristna i stället för att använda tid, energi och medel till att genom sitt skrivande söka försvara ohållbara teorier ville använda sin begåvning och sina talanger på missionsfältet! Dessa män kunde ha ägnat sitt arbete och sina pengar till att översätta hela bibeln till de många centralasiatiska stammarnas språk. Tusenden av dessa människor, som aldrig ha hört Guds ord predikas, kunde i dag ha varit frälsta för evigheten.

Vänner, i stället för att diskutera om Andens dop, mottag det och gå till jordens ände! Sextio millioner själar i Centralasien, som ej ha hört om Jesus, vänta på eder.

Vi besökte en stad i U. S. A., som hade 43.000 invånare. Där voro ej mindre än fyrtiofem kyrkor. Vad säger Jesus om det? Är det att gå ut till jordens ände? En av pastorerna i den staden torde snart gå ut som pingstväckelsens missionär. O, att Gud finge sitt folks ögon öppnade för den yttre missionen! Det har visat sig, att en församling, som allvarligt börjar missionera på den yttre missionens fält, får uppbära rika välsignelser. Och det är verkligen ingenting att undra på. Jesus, som ser alla våra rörelser, har i nittonhundra år haft sina ögon på försummade platser på vår jord. Skulle han icke då sända en extra välsignelse till en sådan församling och till den enskilde, som med allvar börjar bedja och verkligen offra för detta fält, som hans hjärta ömmar och brinner för.

I Centralasien finns ett område så stort som hela U. S. A. och Kanada tillsammans, som ej har en möteslokal för kristna gudstjänster. De materialier och pengar, som ha gått åt för att bygga

en enda av de vanliga tegelkyrkorna i den nyssnämnda amerikanska staden, skulle räcka till för uppförandet av minst tio möteslokaler på detta fält.

Jag önskar, att alla mina läsare hade kunnat vara med oss vid det allvarliga bönemötet på grusåsen i Sirra Burr. Under vår vistelse på fältet har Jesus flera gånger förnyat vår kallelse. Vid detta bönemöte kallade Gud oss igen, och vi invigde våra liv på nytt åt Herren.

Vi bådo ej endast för folket i Sirra Burr. Vi skådade mot väster, mot Kukhe Nor, och bådo för de tjuguåtta kungadömena där, som ej ännu ha någon missionär. På ett område av mer än tusen kilometer mot väster från Sirra Burr finnes ingen missionär bland mongolerna. Vi bådo för folket i norr, och vi kände oss som en droppe i havet, när vi tänkte på de vida fälten. Mellan oss och Sibirien bodde millioner mongoler utan en enda missionär. Vi lågo på marken med våra ansikten i stoftet inför levande Gud. Till slut kunde vi varken bedja eller ropa utan bara gråta, så att stoftet blev fuktigt av tårar.

På samma gång voro våra hjärtan fulla av fröjd, därför att Herren hade räknat oss värdiga att tjäna honom. Vi sade med Paulus: »Ja, åt mig, den ringaste bland alla heliga, blev den nåden given att för hedningarna förkunna evangelium om Kristi outrannsakliga rikedom.» Om man någonsin trott sig vara någonting, så känner man sig icke så vid ett sådant tillfälle. Man är nedsmält. Man är utom sig själv och badar i Guds kärlek och nåd, ty det är nåd, att man får vara i hans tjänst och bringa hans budskap till förlorade själar. Vi höra om människor, som vilja ha välsignelser. Gå dit Gud vill ha dig, så skall du få erfara välsignelser utan like.

Många hem besökte vi under denna tid med frälsningens budskap.

Nytt därutifrån.

Brev från missionärerna Vivan Almqvist och Paul-Georg Svensson.

Till Svenska Mongolmissionens expedition anlände den 14:de febr. följande telegram avsänt den 11:te febr. från Peking:

»Tack för de penningmedel (2000 amerikanska dollars) som nyligen sändes oss. *Möjlighet att resa med flyg till Indien för att därifrån fortsätta med båt till Europa föreligger.* Vi behöva

därför ytterligare en del pengar. Var god sänd 5000 amerikanska dollars till bank i Tientsin — *Marthinsson.*»

Det begärda beloppet sändes den 18:de febr. telegrafledes till Tientsin och torde sålunda redan några dagar efteråt ha kommit vederbörande till handa.

Förmodligen har man att vänta, att om och när planerna på flygfärd hem ta mer bestämda former, ett telegrafiskt meddelande härom omedelbart kommer missionen till handa.

Fröken Almqvist omtalar i ett brev hem, att utsikterna för snar hemresa båtledes från Shanghai icke te sig så ljusa. Emellertid skriver hon: »nu ha likväl de missionärer, som först skrivit sina namn på listan fått löfte att med båt fara till Shanghai; de bli väl omkring 28 personer; lyckliga de som får resa; vi få bida, tills vår tur kommer; bland dem som nu reser härifrån är missionär Spira med fru. Ni må tro att längtan hem ökas, när nu andra få fara. Min bön är, att jag ännu en gång skall få se mina gamla föräldrar, medan de leva.»

Fröken Almqvist tillägger: »Vi ha det ju så gott här, på alla sätt; intet har fattats oss. Men man längtar att snart få komma hem för att om dörrarna till Mongoliet snart åter öppnas vi må få nåden att resa ut igen. Vi ha ju en stor uppgift i bönen för mongolernas frälsning, om man blott där kunde vara trogen, men man längtar att åter få komma in i arbetet, att få gå in och ut i tälten och i deras små hus för att få säga ett ord om Jesus, eller hjälpa dem i deras sjukdomar.»

I ett postskriptum omtalar fröken Almqvist, att »det har kommit ut ett rykte att våra stationer i Mongoliet ha blivit plundrade men hur mycket av vad vi höra som är sant veta vi inte; det ser mörkt ut när det gäller Mongoliet nu, men Gud är mäktig, låt oss ej fälla modet, verket är ju hans eget kärleksverk.»

*

Från missionär Paul-Georg Svensson har ett brev, daterat den 2 dec. 1945, anlänt till föräldrahemmet i Gryttinge.

Där läses bl. a.: »Gud är god». Det var den första hälsningen jag hade att ge Ingeborg då hon besökte mig i fängelset den första gången. Och det är min hälsning också till Er alla därhemma.»

Efter att ha berättat om sina förhoppningar att få följa med en engelsk trupptransportbåt i slutet av december — denna plan slog som bekant slint — omtalar broder Svensson, att allt

i övrigt är väl med familjen. »Barnen är stora, kraftiga och genomfriska.»

»I den s. k. språkskolan, *College of chinese studies,* ha vi nu bott sedan september, då japanerna som ockuperat denna stora missionsinstitution, fingo ge sig av. Då måste någon utlänning ta hand om det hela. Och sedan har vi haft nittio personer boende på ett av elevhemmen, sådana som varit internerade av japanerna. Vi ha ett ganska stort hus för oss själva. Vivan Almqvist, Sofie Bergeld från pingstmissionen och en norska bo hos oss. Det var ett jobb, innan vi fick allt rent efter de s. k. renliga japanerna, ty även om de bada varje dag, så ser det ut som om de trivas i oordning och smuts. Men tro nu icke, att det har varit jag ensam, som haft hand om allt här. Jag har bara varit andre man. Rasmussen, en dansk missionärsson, har varit den verkliga chefen.»

»Sedan jag skrev hem sist har den s. k. freden kommit i världen. Men i norra Kina har den medfört större oreda än någonsin till följe av inbördesstriderna. Här i Peking ha vi haft allt vad vi behövt under alla krigsåren. Nu är allt dyrare än någonsin beroende på den amerikanska invasionen. Men Peking är nog en av de bästa platserna i världen för närvarande.»

I en efterskrift, daterad den 6 december, heter det:

»I Peking bo nu 78 svenskar, och de flesta hade börjat packa för hemresa med det där transportfartyget. Men allt växlar ständigt. Det sista vi fått veta om resan är, att den uppskjutits. Så nu få vi väl packa upp igen en del. Så fort det blir resa av, ska vi skicka telegram därom till missionen», slutar brevskrivaren.

En profetia.

I en artikel i detta nummer av tidningen påpekar en av våra missionärer, att Hatt in Sum-stationen ursprungligen var ett lamatempel. Pastor J. Hagner, som besökt Hatt in Sum, skriver härom:

»Ett lamatempel förvandlat till en kristen kyrka! En tillfällighet, säger någon. Nej, det är en profetia om lamaismens förfall och att evangelium skall segra i »mörka skuggors land». Inom de murar, där förut rökelsen från brinnande oljelampor framför buddhabilderna stigit upp vid sorlet av böneläsande präster, där böjas nu hjärtan och knän inför Jesus Kristus.

Här såg jag för första gången mongoler på knä inför Jesus — hur grep det icke hjärtat! Det var som ett insegel på evangelii seger. Var det icke vårtecken, som bidade ödemarkens blomstring? Var det icke förebuden för Guds rikes sommar? Jo, förvisso.»

— — — —

Och nu må maningen ljuda: Bed för Hatt in Sum. Bed för de ensamma kristna mongolerna där, att de mitt i en hednisk omgivning i en orolig tid äro sin Herre och Mästare trogna.

En missionens storman på Sverigebesök.

Dr. Mott riktar en vådjan till svenska missionsvänner

Dr. John R. Mott, den ryktbare amerikanske missionsveteranen, har nyss gjort vårt land ett besök och härvid trätt i kontakt med svenska missionsledare. Trots sina 81 år verkar dr. Mott alltjämt vital och obruten och lika hängiven missionens sak som då han på 1890-talet först besökte vårt land.

Minnesrik var en förmiddag här i Stockholm, då ett stort antal representanter för svensk mission hade tillfälle att som Hushållsskolan Margarethas gäster inta lunch tillsammans med dr. Mott vid ett samkväm arrangerat av Svenska Missionsrådet med dess ordförande, professor K. B. Westman, som sin talesman.

Det var med vördnad man hörde den frejdade missionsledarens anföranden. Ingen kunde undgå intrycket, att han in i ålderns dar bevarat sin kärlek till missionens sak brinnande liksom också sin fasta, orubbliga tro på missionens ljusa framtidsutsikter och gudomliga segerkraft.

Han var icke nöjd med utvecklingen inom världsmissionen, denne energiske representant för Amerikas missionsvärld. Tvärtom betonade han ofta och i olika sammanhang, att verket gått för långsamt framåt.

När prof. Westman erinrade om att dr. Mott gjort betydande insatser vid världsmissionskonferensen i Edinburg 1910, gav det honom anledning påpeka, att han som ordförande i en av dess huvudkommittéer varit med om att utföra en kartläggning av missionens dåvarande strategiska positioner och en utprickning av de stora oberörda områden, dit ingen mission nått. Nu — efter 35 år — hade han jämte andra sakkunniga jämfört läget då med läget nu och härvid gjort den upptäckten, att de flesta oberörda områdena alltjämt voro oberörda — alltså utan kontakt med missionen. »Detta är — framhöll dr. Mott — en situation, som ingen av oss bör vara nöjd med och som Gud minst av alla är nöjd med.»

Dr. Mott talade många uppfordrande ord om särskilt Sveriges ansvar visavi utlandsmissionen. Vårt lands geografiska läge och den omständigheten, att vi skonats från krigets förödelse, pålägger svenskarna särskilt stora och viktiga uppgifter, som ej böra skjutas undan, betonade talaren. Dr. Mott deklarerade en optimistisk ståndpunkt gent emot den fruktansvärda nöden i våra dagar — »denna nöd ger oss kristna nya tillfällen, nya möjligheter», betonade han, »om vi bara modigt gå vår Herres ärenden».

Det var en angripande kristendom han pläderade för, den gamle kämpen.

Säkerligen har dr. Mott rätt i att Sveriges ansvar visavi världsmissionen är stort i vår tid. Vårt folk har under de sista hemska åren benådats med många företräden framför andra folk. Varför? För att kunna tjäna. Må då denna kärlekens tjänst bli utförd med villigt sinne och med glatt hjärta. »Konungens ärende hastar.»

Mongolmissionen och ungdomen.

Mer ungdom i våra led — ett livsvillkor.

Av missionär *E. Bohlin.*

Inom vår mission såväl som inom andra missioner är det av nöden att Gud skänker oss fler unga, friska krafter, som träda in i arbetet stödjande, offrande och bedjande. Ja, jag vågar säga, att detta är ett livsvillkor för vår mission.

Frågan blir då: huru få ungdomen in i våra led? Huru få dem *så* gripna av missionens verk, att den paroll blir levandegjord, som framfördes vid Allmänna missionskonferensen för ungdom förlidet år: »kristen mission är en ungdomens sak.»

I detta sammanhang har jag tänkt på ett ord i I Mos. 50:24, där den åldrige Josef säger till sina bröder: »Jag dör, men Gud skall förvisso se till eder och föra eder upp från detta land till det land, som han med ed har lovat åt Abraham, Isak och Jakob.» Josef skulle snart dö. Hans livsverk låg bakom honom. Josefs insats hade varit stor. Han hade fått vara ett redskap i Herrens hand. Han hade fått rädda många människor undan hungersnöd. Han hade hjälpt sin far och sina syskon, så att de fingo en fristad hos honom i Egypten. Trots allt vad han hade gjort behövde mycket mer göras. Israels barn skulle ju tillbaka till Kaanans land, och det var vid tanken på detta, som oron griper honom, men så ser han likasom bort från sig själv och säger: »Jag dör, *men Gud skall se till er.*» Det är så underbart stort att se bort ifrån sig själv och från vad vi eventuellt kunna utföra och i stället se på vad Gud förmår.

»Men Gud skall se till er.» När Josef hade sagt detta till sina bröder, då kunde den gamle vara lugn och dö i frid, ty nu var bekymren för Israels barn överlämnade åt Herren, och honom fick Josef lita på, ty Gud har aldrig svikit sina barn.

Nu får vi göra som Josef. Vi får säga till varandra: »Gud skall se till oss.» Och då ville vi konstatera, att Gud *har* sett till oss och givit oss många trofasta vänner under gångna år, och han skall även i fortsättningen göra det. Under mina resor både i norr och söder har jag mött många sådana människor, både unga och gamla, som ha stark kärlek till missionen i Mongoliet. Även här i Stockholm ha vi sådana vänner, som vi räkna med och tacka Gud för.

Jag ville med en liten händelse omtala hur Gud på ett påtagligt sätt har sett till oss. En varm vän till vår mission ute i landet hade genom en artikel i denna tidning känt Guds kallelse till att göra något här hemma för missionen i Mongoliet. Hennes krafter och möjligheter syntes henne dock så små. Efter en sömnlös natt under kamp och bön till missionens Herre fattade hon sitt beslut. Hon talade med sina närmaste släktingar om saken. En kväll samlades de i hennes hem, och en mongolgrupp bildades. Gruppen är ej så stor, men den arbetar med trohet i det lilla, och den följer vårt arbete med förbön, kärlek och offer. Kärleken är uppfinningsrik; om den får vara i verksamhet sker underbara ting. Kärleken är Guds rikes starkaste vapen.

Här i Stockholm ha vi vid olika tillfällen sökt intressera ungdom för mission i Mongoliet. Vi ha vid dessa mindre möten på vår expedition inbjudit unga vänner och bekanta tillhörande olika kyrkor och samfund, och vi ha som regel haft mycket goda och av Gud välsignade möten. Gud har i sanning sett till oss.

Vid dessa sammankomster ha vi på olika sätt genom vittnesbörd, sång, berättelser och ljusbilder sökt intressera kristen ungdom och göra missionen i Mongoliet mera känd och älskad av så många som möjligt. Sista ungdomsmötet hade vi förutom vittnesbörd och sång av ungdomar även medverkan av missionär Elsa Bengtsson.

Vi tacka Gud för alla trofasta missionsvänner i landet, samtidigt som vi längta efter att få flera med oss. Det behövs en ungdomens missionsväckelse i vårt land. Låt oss bedja fram unga män och kvinnor som vill hjälpa till att ge det försummade Mongoliet evangelium. Vi skola ej bedja bara så där i allmänhet utan låt oss även bedja för någon enskild människa och Gud skall föröka vår skara.

Hur viktig bönen än är, så räcker det ej med bara bön. Vi måste handla också. Låt oss försöka samla våra vänner till grupper och möten och även väcka ansvar hos utomstående för arbetet i Mongoliet.

Jag tror, att på detta sätt skall mongolmissionen få allt fler vänner, som med glädje vill vara med i både med- och motgång.

Svårigheter finnas alltid, men då skola vi komma ihåg, att Gud är herre också över svårigheterna. Låt oss minnas Josefs ord: »Gud skall se till er.»

Med tillit till vad Gud kan utföra gå vi frimodigt vidare i vår gärning, eftersom vi veta, att arbetet i Guds rike aldrig kan vara förgäves.

Fru Eva Ollén 60 år.

Den 18:de mars fyller fru Eva Ollén 60 år. Svenska Mongolmissionen står i stor tacksamhetsskuld till fru Ollén för de många goda tjänster hon gjort missionen under många år och för det levande intresse hon alltid visat för vårt arbete. Under en följd av år var fru Ollén redaktör för vår tidning »Ljusglimtar», tills detta uppdrag övertogs av hennes make, redaktör J. M. Ollén. Det är rätt många år sedan en av vårt lands mest omdömesgilla andliga personligheter sade som sin bestämda mening, att »Ljusglimtar från Mongoliet» var den bäst redigerade av alla svenska missionstidningar och den han helst läste. Omdömet gällde den gången fru Ollén. Att tidningen icke blivit mindre läsvärd, sedan redaktör Ollén fick hand om den, förringar icke värdet av nämnda yttrande. Dessutom har fru Ollén sedan en del år tillbaka givit sin kraft åt Svenska Mongolmissionen såsom medlem av dess styrelse, först såsom suppleant och sedan som ordinarie medlem. Även i detta uppdrag har fru Ollén visat ett ansvarsfyllt intresse och gjort en uppskattad insats. Aldrig har hon utan tvingande skäl varit borta från ett sammanträde, och hennes goda omdöme och vakna blick i förening med det varma hjärtat ha alltid givit värdefulla bidrag till styrelsens förhandlingar. För allt tackar Svenska Mongolmissionen fru Ollén och tillönskar henne på högtidsdagen rik välsignelse från Gud och många lyckliga år tillsammans med sina kära och under fortsatt arbete för Herrens rikssak.

J. E. Lundahl.

Meddelanden.

Med detta nummer medföljer ett inbetalningskort avsett för inbetalning av prenumerationsavgiften för 1946. För alla dem av våra prenumeranter som redan insänt sin avgift, ville vi påpeka att detta kort är avsett för dem som ännu inte sänt in sin avgift. Att vid tidningens expediering ilägga kort endast till dem som ännu inte prenumererat skulle bli allt för tidsödande och besvärligt. Vi taga oss därför friheten att sända kortet till alla prenumeranter. Den som insänt sin avgift behöver därför inte oroas eller undra om den inte kommit fram.

*

I likhet med föregående år kommer Svenska Mongolmissionens syföreningar i Stockholm att anordna försäljning i början av maj. Dagen och platsen kommer senare att meddelas. Missionsvänner på skilda platser i landet brukar insända gåvor till denna försäljning och vi hoppas, att så kommer att ske även i år. Vi ville därför redan nu påminna om försäljningen och på samma gång bedja de vänner, som tänka på att till försäljningen sända en gåva att göra detta i god tid. Gåvan kan sändas till Sv. Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm.

*

Ställningen på vårt missionsfält och för övrigt i hela norra Kina är fortfarande mycket oklar. Järnvägarna äro till stor del förstörda. Förbindelsen mellan Peking, där våra missionärer vistas och Mongoliet är alltjämt helt avbruten enligt de senaste underrättelserna från missionärerna. Ännu har därför ingen förbindelse med de kristna mongolerna på vårt fält kunnat nås sedan krigets slut.

Ett par utdrag ur brev från norska missionärer i Kalgan vilka äro våra närmaste grannar på missionsfältet, ger en inblick i förhållandena på vårt fält. Fru Rannei Rekkebo skriver från Peking. »Ni har väl hört hur det var här då Japan kom med i kriget i väster. Amerikanare och engelsmän reste hem eller sändes till koncentrationsläger. Vi norrmän fick dock stanna kvar och arbeta, fast det var på tal att vi skulle till Afrika. En del av vårt folk blev hastigt tagna från sina stationer och kom till Kalgan utan att ha fått mer med sig än som kunde rymmas i ett

par handväskor. Japanerna fullföljde dock inte sina planer, utan våra missionärer fick stanna kvar i Kalgan, där de fingo bo i amerikanernas hus och använda deras bohag. Vi fingo tillåtelse att hålla på med sjukhusarbetet. Gud var med och välsignade arbetet så att vi hade ett par rika och goda arbetsår. Men mitt i arbetsglädjen fingo vi order om att lägga ned arbetet och bereda oss att ta emot alla norska undersåtar som fanns i Mengchiang (Kalgandistriktet). Det var i juni 1944. Vi voro emellertid glada att få bo tillsammans här på sjukhusets område och att få ha vår frihet att gå ut i stan och köpa och ordna vår egen mat. Vi var en norsk koloni på omkring 40 personer. Japanerna voro till och med så hjälpsamma, att de ransonerade mjöl, socker, olja, salt m. m. så att vi fingo dessa varor billigare. Annars var allting mycket dyrt och dåligt.

Vi använde tiden på det bästa sätt vi förmådde. Vi hade bibelstudier och möten både på norska och kinesiska.

Den 15 augusti 1945 gav japanerna sig emellertid åt de kinesiska kommunisterna som drev ut dem från Kalgan. Många dödades och stor nöd rådde på många sätt. Sedan dess har det röda väldet härskat i Kalgan. Järnvägen Peking—Tatung ödelades, och ingen vet hur snart den kan bli reparerad.

Vi längtade emellertid ut och så gav vi oss i väg till Peking, för att få höra något nytt. Det var Norlands, Maria Askje och jag. Vi färdades dels på tåg, häst och kärra och på åsneryggen, och dels gingo vi till fots. Vi kom till ett gästgiveri på kvällen, men det var fullt av soldater. Vi vilade en stund ute på gården och fortsatte sedan resan i mörkret, men allt gick bra. Det var en intressant resa. Vi voro drygt ett dygn på väg. Det var verkligen en fest att komma till Peking efter att ha varit i Kalgan så många år.

I Peking var det högtidsstämning överallt. Amerikanska och kinesiska trupper hade just kommit och övertagit Peking sedan japanerna givit upp. Vi tänker snart fara tillbaka till Kalgan igen för att meddela våra kamrater som tänka resa hem att de kan få bo i Peking och göra sig i ordning för hemresan med båt så snart de kunna få lägenhet.»

I ett annat brev skriver fru Rekkebo något om Paul-Georg Svenssons frigivning. »Jag har varit frisk och duktig hela tiden. Min man har emellertid varit sjuk. I december 1944 fick han gulsot, som höll på att ta hans liv. Han blev bättre men gick och hankade till i maj. Då fick han ett bra tillfälle att resa till Peking. En svensk missionär Paul-Georg Svensson, en god vän till oss var i över två år i japanernas klor misstänkt för att vara

spion. Han satt i ett fängelse som ligger nära intill vårt sjukhus. Han har genomgått obeskrivliga prövningar. Efter många ansökningar och böner blev han äntligen frigiven. Rekkebo blev då befalld att tillsammans med polisen följa honom till Peking».

Dr. Fotland från samma mission skriver:

»Då Ryssland kom med i kriget, såg det litet kusligt ut. Jag blev instängd här och fick inte gå utanför porten. Men vet Ni vad? De stackars sjuka kom och jag lurade mig ut i porthuset och tog emot dem där i hemlighet. Det varade dock bara 4 à 5 dagar; så kom budet, att japanerna gett upp och porten öppnades igen och jag kunde komma och gå fritt. Allt såg så bra ut. Men så kom de röda, och det blev krig i Kalgan under några dagar. Detta slutade med att japanerna flydde i hast, och de röda tog staden och har den ännu i sina händer. Men de ha bara varit snälla emot oss. Flera av våra missionärer ha nu rest tillbaka till sina stationer. Jag har det fritt och bra för tillfället, men jag längtar efter att det snart skall ordnas upp här i landet. De röda och de övriga stå ganska skarpt emot varandra. Det har varit en väldig oro i denna övergångstid.»

*

Den svenska litteraturen om Mongoliet växer, vilket är ägnat att glädja varje svensk mongolvän, icke minst oss missionsvänner. Nyss kom nu en ny diger bok av den kände upptäcktsresanden, löjtnant H. Haslund, »Asiatiska strövtåg», och nu har den aktade mongolmissionären Folke Boberg, som tillbragt tjugu år i västra Mongoliet utgivit en intressant och instruktiv skildring på 264 sidor, betitlad »Bland pilgrimer i Djingis Khans land» (Förlaget Filadelfia).

Vi tillåta oss på annat ställe publicera utdrag ur ett kapitel ur denna läsvärda bok, vittnande om förf:s varma missionskärlek och hans nitälskan för att vinna för Gud detta försummade och plågade folk, så hårt fjättrat i vidskepelsens bojor.

Det vilar en dom över de unga, som gå här hemma, kanske fåfänga på torgen, vilkas plats Gud menade skulle vara Mongoliet. Här i Sverige gå män och kvinnor, vilka bort vara på missionsfältet. Sådana som hålla sig undan av blygsamhet, fruktan, maklighet, föräldrarnas ovillighet eller andra orsaker. Säkert är att ingen verklig lycka kan vinnas, där man håller sig undan Guds kallelse.

J. HAGNER

Allmänna missionskonferensen för ungdom i Nässjö den 22–25 mars 1946.

Fredagen den 22 mars.

Dagens motto: Beredd till tjänst

13.00 Lunch.
14.30—16.30 *Hälsningsmöte.* Lokal: Missionskyrkan. Talare: Professor Knut B. Westman, pastor C. W. Ranson och missionssekr. Martin Bergling, någon från lokalkommittén samt två ungdomar, varav en missionärskandidat.
17.00 Middag.
20.00 *Offentligt möte i Idrottshallen.* Missionärskandidaternas kväll. Åtta talare från olika fält och följande sällskap: Svenska Kyrkans Mission, Svenska Missionsförbundets Ungdom, De Ungas Förbund, Örebro Missionsförening, Metodistkyrkans Ungdom, Svenska Alliansmissionens Ungdom, Frälsningsarmén och Filadelfiaförsamlingens Yttre Mission. Ämne: Kristen Mission — ungdomens sak. Ledare: Sekreterare Gösta Nicklasson. Sång av allianskör eller musikförening.

Lördagen den 23 mars.

Dagens motto: Fältet ligger öppet

7.30—8.15 *Bibelstudium.* Lokal: Missionskyrkan. Ledare: Pastor E. Genitz.
8.30 Frukost.
10.00—11.30 *Missionsstudium.* Lokal: Missionskyrkan. Ämne: Sverige inför de öppnade dörrarna. Talare: Komminister Morris Bergling, fröken Märta Josephson och missionssekr. John Magnusson.
12.00 Lunch.
15.00—16.30 *Missionslektion.* Lokal: Missionskyrkan. Ledare: Teol. dr Helge Backman.
17.00 Middag.
20.00 *Internationell afton.* Offentligt möte i Idrottshallen. Talare: Pastor C. W. Ranson samt representanter för de nordiska länderna. Ledare: Missionär Eric Strutz. Musik av Frälsningsarméns i Nässjö musikkår.

Söndagen den 24 mars.

Dagens motto: Överlåten till tjänst

8.30 *Bönestund* för konferensdeltagare. Lokal: Missionskyrkan. Ledare: Missionären fröken Gunhild Jönsson.
9.30 Frukost.
11.00 *Gudstjänster* i stadens olika gudstjänstlokaler, där konferensdeltagare medverka.
13.00 Kyrkkaffe.
15.00—16.30 *Offentligt "bordssamtal" om missionen.* Lokal: Meddelas under konferensen. Ledare för samtalet: Fil. kand. Gustav Haglund.
17.00 Middag.
20.00 *Offentligt evangeliskt möte.* Lokal: Idrottshallen. Talare: Överste Axel Lydahl och pastor Frank Mangs. Korta vittnesbörd av två unga deltagare. Ledare: Fil. kand. Stig Dominique. Sång och musik.

Måndagen den 25 mars.

(Marie Bebådelsedag)

Dagens motto: Till alla folk och länder

8.30 *Bönestund* för konferensdeltagare. Ledare: Missionären, fröken Elsa Bengtson.
9.30 Frukost.
11.00 *Gudstjänster* i stadens olika gudstjänstlokaler, där konferensdeltagare medverka.
Radioutsändning från stadens kyrka, där teol. dr Bengt Sundkler predikar. Anförande av missionssekr. Martin Bergling.
13.00 Kyrkkaffe.
14.30 *Enskilt avslutningsmöte.* Fria vittnesbörd. Lokal: Missionskyrkan.
17.00 Middag.
20.00 *Offentligt missionsmöte* i Idrottshallen. Talare: Missionssekr. Elis Düring, pastor Johannes Jellinek, missionären, syster Rut Hansson, missionssekr. Erik Rudén och doktor Lars Vitus. Ledare: Missionssekr. Martin Bergling.

Anmälan om deltagande göres snarast, dock senast den 10 mars och upptager förutom namn, adress och samfund eller förening även ålder. Konferensen beräknar högst kunna taga emot 600 deltagare och förbehåller sig rätten att giva återbud åt de äldsta eller senast anmälda.

Deltagareavgiften, inberäknat mat och logi, är: för hela kursen kr. 20:—; per dag kr. 6:—. Avgiften betalas vid anmälning per postgiro 19 60 10 eller vid ankomsten till konferensen. Deltagare medför sänglinne och handduk för eget bruk.

Konferensens sekretariat: Drottninggatan 55, 3 tr., *Stockholm.* Telefon: Stockholm: 10 54 73. Postgiro: 19 60 10. Sekreterare: Fil. kand. Gustav Haglund.

Influtna missionsgåvor.

Januari månad 1945	*Januari månad 1946*
7.919:39	8. 280:91*

* Därav för hem- och utresor kr. 159:—.

Redovisning.

December månad.

Forts.

Nr 2415 gm. I. N. Visseltofta 51 kr; nr 2416 L. J., Kristianstad 10 kr; nr 2417 G. S., Alingsås 1 kr; nr 2418 A. J., Asklanda 5 kr; nr 2419 J. A., Borensberg 3 kr; nr 2420 F. A., Borgstena 2 kr; nr 2421 H. P.,

Blidsberg 3 kr; nr 2422 G. A., Blomberg 1 kr; nr 2423 A. S., Björköby 25 kr; nr 2424 E. Ö., Djurhamn 3 kr; nr 2425 E. A., Ervalla 10 kr; nr 2426 A. T. A., Eskilstuna 3 kr; nr 2427 M. W., Finspång 5 kr; nr 2428 J. W. P., Furusund 3 kr; nr 2429 L. S., Gällstad 2 kr; nr 2430 S. L., Göteborg 3 kr; nr 2431 J. E., Hammerdal 2 kr; nr 2432 I. J., Hälsingborg 3 kr; nr 2433 S. J., Huskvarna 8 kr; nr 2434 M. O., Hälsingborg 10 kr; nr 2435 E. S., Hökerum 20 kr; nr 2436 E. J., Hallen 3 kr; nr 2437 A. M., Ingelsträde 3 kr; nr 2438 A. S., Jämshögsby 8 kr; nr 2439 E. H., Jönköping 3 kr; nr 2440 E. U., Jönköping 3 kr; nr 2441 H. J., Jönköping 50 kr; nr 2442 E. L., Jonstorp 3 kr; nr 2443 T. J., Jonstorp 5 kr; nr 2444 A. B., Ilsbo 1 kr; nr 2445 L. H., Klågerup till Elsa Bengtssons utresa 15 kr; nr 2446 V. Sönnarslövs kyrkliga ungdomskrets gm. O. S., 30 kr; nr 2447 O. S., Kvidinge 8 kr; nr 2448 M. S., Kvidinge 25 kr; nr 2449 H. H., Klippan 6 kr; nr 2450 J. Ö., Lakaträsk 3 kr; nr 2451 A. G., Molkom 10 kr; nr 2452 I. I., Malmö 5 kr; nr 2453 A. R., Malmö 8 kr; nr 2454 A. E., Mörsil 2 kr; nr 2455 Å. K. L., Malung 3 kr; nr 2456 H. P., Malmö 5 kr; nr 2457 L. J., Mariestad 8 kr; nr 2458 Strömfors Bönhus o. missionsförening gm. J. A. L., 247:75; nr 2459 M. L., Nättrabyhamn 8 kr; Onämnd, Ronneby 5 kr; nr 2460 T. R., Södertälje 3 kr; nr 2461 A. L., Skedshult 3 kr; nr 2462 G. J., Smål. Taberg 3 kr; nr 2463 E. T., Sölvesborg 3 kr; nr 2464 S. N., Strövelstorp 5 kr; nr 2465 E. M., Siringe 10 kr; nr 2466 T. W., Strängsered 3 kr; nr 2467 I. R., Tyringe 3 kr; nr 2468 A. K., Toverum 3 kr; nr 2469 A. E., Tenhult 3 kr; nr 2470 E. P., Vollsjö 3 kr; nr 2471 A. H., Varberg 10 kr; nr 2472 Sparbössemedel från Klasserna 2 c. o. 4 d. Södra skolan Vänersborg gm. A. B., 27 kr; nr 2473 K. W., Vingåker 10 kr; nr 2474 H. R., Vitsand 5 kr; nr 2475 N. W., Ås 2 kr; nr 2476 E. A., Stockholm 10 kr; Onämnd 25 kr; nr 2477 V. V., Stockholm 3 kr; nr 2478 A. S., Stockholm 3 kr; nr 2479 A. S., Stockholm 10 kr; nr 2480 H. G., Stockholm 5 kr; nr 2481 B. H., Stockholm 5 kr; nr 2482 S. A., Stockholm 5 kr; nr 2483 B. B., Ockelbo 14 kr; nr 2484 A. B., Åsarp 24 kr; nr 2485 A. M., Julita 3 kr; nr 2486 I. K., Uppl. Väsby spbm. 40 kr; nr 2487 B. A., Fivlered 5 kr; nr 2488 M. R., Avesta 3 kr; nr 2489 Fam. J. M., Barrebacken 5 kr; nr 2490 E. P., Bankeryd 10 kr; nr 2491 J. J., Borås 10 kr; nr 2492 S. F., Degerfors 3 kr; nr 2493 E. J., Fridene 10 kr; nr 2494 E. K., Falköping 3 kr; nr 2495 L. G., Finspång 5 kr; nr 2496 E. J., Gällstad 2 kr; nr 2497 B. H., Gällstad 3 kr; nr 2498 I. L., Höganäs till Honsjubas underhåll 100 kr; nr 2499 I. A., Hudiksvall 10 kr; nr 2500 H. G., Habo 5 kr; nr 2501 H. H., Hässleholm 5 kr; nr 2502 J. J., Huddungeby 8 kr; nr 2503 N. E., Hedemora 20 kr; nr 2504 O. C., Hjo 3 kr; nr 2505 V. S., Jönköping 25 kr; nr 2506 H. G., Jönköping 3 kr; nr 2507 S. K., Jönköping 3 kr; nr 2508 A. J., Kvidinge 3 kr; nr 2509 L. K., Kåge 3 kr; nr 2510 H. W., Karlsborg 3 kr; nr 2511 G. S., gm. G. F., Kvidinge 5 kr; nr 2512 G. F., Kvidinge 20 kr; nr 2513 O. A., Linköping 3 kr; nr 2514 K. O., Ljungbyholm 3 kr; nr 2515 »Systrarnas sparbössa 1945» gm. Landvetters missionsförening 20:24; nr 2516 M. C., Limhamn 20 kr; nr 2517 A. N., Malmö 1 kr; nr 2518 A. S., Lauker 1 kr; nr 2519 F. M., Målaskog 3 kr; nr 2520 L. A., Mörarp 3 kr; nr 2521 A. P., Mörarp 8 kr; nr 2522 D. W., Mantorp 2 kr; nr 2523 A. W., Malmö 2 kr; nr 2524 A. R., Malmö 5 kr; nr 2525 E. P., Malmbäck 3 kr; nr 2526 I. O., Mörsil 10 kr; nr 2527 H. Å., Norrala 5 kr; nr 2528 Arilds Missionskrets gm. W. S., Nelhammar 25 kr; nr 2529 H. B., Prästköp 3 kr; nr 2530 E. K., Smål. Taberg 8 kr; nr 2531 H. S., Sundsbruk 15 kr; nr 2532 H. S., Smål. Gällaryd 2 kr; nr 2533 A. U.,

Skelleftehamn 3 kr; »A—t H—s» 3 kr; nr 2534 S. L., Strängnäs 3 kr; nr 2535 J. A., Tyringe 3 kr; nr 2536 N. S. N., Trolleholm 10 kr; nr 2537 A. B., Tidaholm 2 kr; nr 2538 J. B., Tunadalsverken 13 kr; nr 2539 A. M., Uppsala 5 kr; nr 2540 A. S., Umeå 8 kr; nr 2541 E. B., gm. J. J., Varberg 2 kr; nr 2542 A. H., Västerås 8 kr; nr 2543 H. o. A. J., Vinslöv 8 kr; nr 2544 E. H., Vittsjö 10 kr; nr 2545 A. A., Ystad 5 kr; nr 2546 A. B., Örebro 5 kr; nr 2547 »Azeta» 21 kr; nr 2548 Okänd 19, Sthlm. 25 kr; nr 2549 S. S., Stockholm 3 kr; nr 2550 W. N., Stockholm 3 kr; nr 2551 G. S., Stockholm 3 kr; nr 2552 H. H., Stockholm 3 kr; nr 2553 A. H., Stockholm 8 kr; nr 2554 O. L., Stockholm 6 kr; nr 2555 E. A., Stockholm 8 kr; nr 2556 G. R., Äppelviken 10 kr; nr 2557 L. C., Äppelviken 10 kr; nr 2558 Th. R., Älsten 5 kr; nr 2559 E. N., Lidingö 5 kr; nr 2560 K. N., Smedslätten 3 kr; nr 2561 E. G., Tumba till hem- och utresor 5 kr; nr 2562 I. F., Biskopskulla 5 kr; nr 2563 A. A., Malmö 3 kr; nr 2564 C. W., Påarp 10 kr; nr 2565 W. o. B. C., Påarp 10 kr; nr 2566 E. F., Medle 8 kr; nr 2567 gm. A. M., Sävsjö: J. M., 3 kr, E. M., 3 kr, A. M., 3 kr; nr 2568 H. R., Arild 10 kr; nr 2569 G. J., Björketorp 8 kr; nr 2570 J. A., Bollnäs 10 kr; nr 2571 A. J., Bankeryd 3 kr; nr 2572 E. D., Bankeryd, spbm. 26 kr; nr 2573 K. H., Borlänge 10 kr; nr 2574 E. J., Brunsta 10 kr; nr 2575 A. D., Borlänge 3 kr; nr 2576 F. F., Drottningskär 3 kr; nr 2577 N. R., Dalum 3 kr; nr 2578 A. L., Finspång 2 kr; nr 2579 S. P., Grevie 10 kr; nr 2580 A. L., Grängen 3 kr; nr 2581 K. E. L., Göteborg 15 kr; nr 2582 E. E., Göteborg 10 kr; nr 2583 E. A., Gate 5 kr; nr 2584 M. O., Höganäs 2 kr; nr 2585 O. H., Hönön 10 kr; nr 2586 E. H., Hönön 18 kr; nr 2587 J. O., Hörby 30 kr; nr 2588 M. P., Hultafors 10 kr; nr 2589 B. T., Hok 3 kr; nr 2590 I. W., Hudiksvall 3 kr; nr 2591 Ingelsträde syförening gm. Z. O., 50 kr; nr 2592 A. O., Jämtön 10 kr; nr 2593 S. S., Jokkmokk 10 kr; nr 2594 M. J., Kristinehamn 8 kr; nr 2595 S. R., Kållandsö 8 kr; nr 2596 A. A., Kristinehamn 3 kr; nr 2597 C. G., Kungsör 50 kr; nr 2598 D. F., Knivsta 10:50; nr 2599 M. A., Lilla Harrie 5 kr; nr 2600 H. N., Ludvika 5 kr; nr 2601 A. J., Latorpsbruk 10 kr; nr 2602 V. E., Latorpsbruk 5 kr; nr 2603 A. E., Linköping 3 kr; nr 2604 E. Å., Lundsbrunn 5 kr; nr 2605 A. C., Misterhult 1 kr; nr 2606 G. E. M., Mjölby 2 kr; nr 2607 J. J., Mjöhult 3 kr; nr 2608 J. L., Målsryd 38 kr; nr 2609 M. M., Malmö 3 kr; nr 2610 S. P., Nelhammar 8 kr; nr 2611 J. F. E., Norrköping 10 kr; nr 2612 G. H., Nybro 3 kr; nr 2613 E. N., Råsboda 2 kr; nr 2614 J. O., Strålsnäs 8 kr; nr 2615 A. R., Söderhamn 8 kr; nr 2616 J. R., Sundsvall 8 kr; nr 2617 E. L., Skellefteå 2 kr; nr 2618 A. P., Spannarp 1 kr; nr 2619 A. P., Stabbarpsgruva 3 kr; nr 2620 H. S., Skellefteå 2 kr; nr 2621 H. I., Stockevik 3 kr; nr 2622 E. J., Sunne 3 kr; nr 2623 A. L. H., Vejbystrand 8 kr; nr 2624 A. B., Västerås 10 kr; nr 2625 E. P., Västerås 3 kr; nr 2626 J. L., Örebro 3 kr; nr 2627 A. L. P., Angarn 3 kr; R. O., Stockholm 10 kr; nr 2628 M. H., Stockholm 3 kr; nr 2629 C. K., Stockholm 5 kr; nr 2630 E. L., Stockholm 3 kr; nr 2631 N. H., Nockeby 100 kr; nr 2632 I. L., Flen 8 kr; nr 2633 A. S., Krokstrand 2 kr; nr 2634 Torarps mfs gm. G. A., Hok 50 kr; nr 2635 H. L., Malmö 15; nr 2636 E. A., Skellefteå 3 kr; nr 2637 E. R., Stockholm 3 kr; nr 2638 R. A., Agunnaryd 10 kr; nr 2639 H. P., Allerum 3 kr; nr 2640 K. N., Bjästa 8 kr; nr 2641 J. J., Borås 10 kr; nr 2642 L. L., Brattsbacka st. 5 kr; nr 2643 E. S., Edsberg 8 kr; nr 2644 G. A., Floda st. 3 kr; nr 2645 A. J., Falerum 10 kr; nr 2646 I. S., Forsabro 8 kr; nr 2647 T. J., Finspång 50 kr; nr 2648 E. F., Göteborg 10 kr; nr 2649 R. A., Göteborg 5 kr; nr 2650 H. J., Gränna 3 kr; nr 2651 M. J., Gullspång till hem- och utresor 5 kr; nr

2652 A. N., Gunnarsbyn 3 kr; nr 2653 M. O., Huddunge 5 kr; nr 2654 E. Z., Häradsbygden 3 kr; nr 2655 R. M., Järnforsen 5 kr; nr 2656 A. E., Kulladal 8 kr; nr 2657 V. N., Kåge 5 kr; nr 2658 E. K., Kalmar 2 kr; nr 2659 W. M., Kräbbleboda 3 kr; nr 2660 P. Å., Kåge 8 kr; nr 2661 I. K., Kungstorp 3 kr; nr 2662 A. E., Katrineholm 1 kr; nr 2663 J. G., Klippan 15 kr; nr 2664 A. K., Motala 3 kr; nr 2665 Vänner gm. B. F., Malmö 10 kr; nr 2666 O. A., Malmö 20 kr; nr 2667 E. J.,Mönsterås 1 kr; nr 2668 A. S., Näsviken 3 kr; nr 2669 E. E., Nora st. 10 kr; nr 2670 J. F. S., Niemisel 10 kr; nr 2671 H. Ö., Solvestad 8 kr; nr 2672 A. B., Skellefteå 10 kr; nr 2673 A. J., Sätaröd 2 kr; nr 2674 F. A., Sävedalen 3 kr; nr 2675 F. W., Sanda 4 kr; nr 2676 K. K., Säivis 1 kr; A. R., Skarhult 10 kr; nr 2677 A. M., Tollarp 18 kr; nr 2678 E. O., Tärnsjö 3 kr; nr 2679 A. J., Tofthög 10 kr; nr 2680 E. W., Upsala 3 kr; nr 2681 T. T., Uppsala 6 kr; nr 2682 L. P., V. Tryserum 8 kr; nr 2683 H. F., Vuollerim 3 kr; nr 2684 A. T., Örebro 3 kr; nr 2685 J. B., Östersund 5 kr; nr 2686 S. U., Öckerö 5 kr; nr 2687 G. B., Stockholm 8 kr; nr 2688 F. K., Stockholm 8 kr; nr 2689 M. M., Stockholm 16 kr; nr 2690 A. R., Stockholm 8 kr; nr 2691 L. A., Stockholm 2 kr; nr 2692 H. I., Höglandstorget 10 kr; nr 2693 E. M., Älvsjö 3 kr; nr 2694 A. P., Solna 3 kr; A. T., Äppelviken 8 kr; nr 2695 E. N., Stockholm 20 kr; nr 2696 S. R., Ystad 6 kr; nr 2697 E. P., Arlöv 3 kr; nr 2698 L. N., Eskilstuna 3 kr; nr 2699 J. N., Emmaljunga 3 kr; nr 2700 E. O., Genvalla 10 kr; nr 2701 E. O., Gökhem 10 kr; nr 2702 O. J., Gubbhögen 20 kr; nr 2703 L. P., Hälsingborg 25 kr; nr 2704 H. S., Hälsingborg 10 kr; nr 2705 M. C., Huskvarna 5 kr; nr 2706 E. S., Håknäs 5 kr; nr 2707 B. N., Kvidinge 50 kr; nr 2708 Klippangruppen av L. M. F., gm. B. B. 20 kr; nr 2709 A. W., Kvidinge 3 kr; nr 2710 E. S., Loos 10 kr; nr 2711 H. P., Lund 5 kr; nr 2712 E. L., Munkaljungby 5 kr; nr 2713 H. N., Norr Edsbyn 25 kr; nr 2714 Syfören. Enighet gm. A. B., Norra Strömfors 75 kr; nr 2715 M. O., Råå 30 kr; nr 2716 A. L., Söderhamn 3 kr; nr 2717 A. A., St. Tuna 13 kr; nr 2718 H. P., Tärnsjö 8 kr; nr 2719 A. S., Tierp 2 kr; nr 2720 E. O., Tärnsjö 10 kr; nr 2721 F. K., Vallåkra 100 kr; nr 2722 F. P., Värnamo 8 kr; nr 2723 B. K., Vollsjö 3 kr; nr 2724 E. K., Ålem 5 kr; nr 2725 G. M., Stockholm 8 kr; gm. D. S., Blidsberg: E. E. 5 kr, E. A., Trädet 2 kr; nr 2726 Y. J., St. Ved 190 kr; nr 2727 H. S., Bratteborg 5 kr; nr 2728 J. B., Bor 8 kr.

Varmt tack till varje givare!

»Loven Herren, alla hedningar, prisen honom, alla folk.» Ps. 117: 1.

Ljusglimtar från Mongoliet

— 27:de årgången —

ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.

Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Prenumerationspris kr. 2: — per år.

Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1946

76680

Bilaga medföljer.

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 4 | EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm | April 1946

Varför?

Missionärer, som kommit hem från Mongoliet, ha ofta givit uttryck åt sin oro inför den skarpa kontrasten mellan vår privilegierade ställning i Sverige och mongolernas andliga misär.

»Kontrasten är sådan, att ens inre pressas samman av ångest. Medan ens eget folk liksom badar sig i Guds nåds solsken, mättar sig — ibland ända till övermättnad — vid dignande bord, får ödefolket treva sig fram i ett skrämmande mörker, i djupaste okunnighet om livets ursprung, dess mening och mål. En gränslös fattigdom, en brist och en nöd, som ropar . . .

Vi leva i överflöd. De dö i brist och ångest för det mörker, som allt svartare sluter sig omkring dem. Hur kommer detta sig? Jo, vi ha varit så upptagna med att tillfredsställa egna behov och tillgodose våra utomordentligt högt uppdrivna anspråk på livet både i andligt och lekamligt avseende, att vi inte fått tid över för dem som vandra i mörker . . . Vi ha en skuld att betala.»

Så biktar en missionär sitt innersta efter hemkomsten från ödelandet. Kontrasten mellan mörkret därute och solljuset här hemma är så skarp att det väcker oro i själen. Oro och undran: har vi svikit, ha vi låtit självviskheten få rådrum?